

ко пжти иска питката, ала баба Вася му се чудеше на ума.

— Та нали сама трѣбва да я поднесе, да разбере кому я дава? Да види, дали прилича на Иоханесъ?

Преди година се помина едничкият ѝ синъ. Много пжти ѝ бѣше говорилъ за Иоханеса, за тоя строенъ нѣмецъ, когото обичаше като роденъ братъ, а ето нѣколко дни преди да издѣхне, пакъ подхвана:

— Мамо, мене сигурно не ще ме бжде вече. Жена и деца нѣмамъ, за тѣхъ да скърбя. И знаеш ли какво? Мисля си за Иоханеса. Виждамъ го изправенъ на моста, високъ и коравъ като скала. Тогава бѣхъ пожелалъ самъ — да се промъкна оттатъкъ рѣката, да видя какво правятъ чернитѣ. Усѣтиха ме. Двама едри негри се спуснаха следъ мене. Може би, искаха живъ да ме отведатъ? Може би, искаха тамъ да ме заколятъ. Не знамъ. Тъкмо посѣгаха, изникна Иоханесъ:

— Стоилко, стоилко, азъ съмъ тукъ! — викна той и единиятъ черенъ падна подъ приклада му. Другиятъ се изгуби въ тъмницата. Така бѣше, мамо. Иоханесъ ме върна при тебе.

— А какъвъ бѣше той, синко?
— попита за стотенъ пжтъ старата.

— Хубавъ, мамо! Строенъ мо-

мъкъ. Сини очи и лице бѣло като млѣко. Германецъ! Кое съ думи, кое съ ржце — разбирахме се добре. Всѣки день бѣхме заедно. Онази вечеръ дошелъ да ме търси и самъ Богъ го пратилъ по следитѣ ми. Когато се прощавахме, плакахме. До днесъ се надѣвахъ, че ще го видя...

Ето този Иоханесъ сега е съ тѣзи войници, които текатъ отвсѣкжде. Какъ да го открие баба Вася, да го покани въ къщата си? Да му разправи за Стоилка. Ще се разбератъ и сега, както сж се разбирали съ Стоилка. Ще го нахрани и все ще намѣри нѣщо да го дари.

Пжтътъ треперѣше непрестанно отъ тежестъта и бързината на колитѣ. Отъ тѣхъ се подаваха усмихнати и бѣли лица, но тѣ бѣха румени, на млади хора. Иоханесъ е Стоилковъ връстникъ. Иоханеса го нѣма тука. Може би, ще мине по другъ пжтъ, презъ другъ градъ?

Женитѣ вече се разотиваха, и навалицата около баба Вася намаляваше. Тя все повече излизаше напредъ. Сега можеше ясно да вижда лицата на всички войници въ колитѣ — отъ шофѣора до онзи, който маха съ ржка на капака. Вече два пжти тя зърна такива, като нейния Стоилъ, но не припна къмъ тѣхъ. Сърцето ѝ казваше, че не е Иоханесъ.